

ONCE UPON A CANVAS

10 ARTISTS
2 WORLDS
THE GREEK VOICE
IN FRENCH ART

EXHIBITION CATALOGUE

ΝΟΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΗΤΑΝ ΤΟ ΦΩΣ – όχι ως φυσικό φαινόμενο, αλλά ως αισθητικό αξίωμα. Από εκεί γεννήθηκε η ελληνική ματιά: διάφανη, διαυγής, ενορατική. Κι έπειτα, ήρθε το Παρίσι – όχι ως εξωτικός προορισμός, αλλά ως τόπος πολιτισμικής συνείδησης: ως μητροπολιτικός ορίζοντας του μοντέρνου.

Η έκθεση *Once Upon a Canvas* αποτελεί μια πρόταση ιστορικής ανασύστασης και αισθητικής ερμηνείας της ελληνικής παρουσίας στο παρισινό καλλιτεχνικό τοπίο του 20ού αιώνα. Δεν διαμορφώνεται ως γραμμική αφήγηση, ούτε λειτουργεί ως μουσειακή αναδίφηση της διασποράς: είναι, αντιθέτως, μια πυκνή τοπογραφία, ένας εννοιολογικός χώρος στοχασμού πάνω στη μετεγκατάσταση, την εικαστική ταυτότητα και την οριακή συνθήκη μεταξύ παράδοσης και νεωτερικότητας.

Η επιλογή των δέκα καλλιτεχνών δεν υπαγορεύεται από χρονολογικά ή στιλιστικά κριτήρια, αλλά από τη ριζοσπαστική ιδιότητα του βλέμματός τους: πρόκειται για δημιουργούς που ενσάρκωσαν τον μηχανισμό με τον οποίο το ελληνικό στοιχείο διαχέεται, αφομοιώνεται και τελικά μετουσιώνεται μέσα στον μεταπολεμικό ευρωπαϊκό διεθνισμό.

Η μετανάστευση, στην περίπτωση τους, δεν είναι φυγή: είναι έκφραση. Το Παρίσι δεν λειτουργεί ως καταφύγιο, αλλά ως εργαστήριο. Είναι πεδίο επαναπροσδιορισμού της καλλιτεχνικής ταυτότητας: τόπος εντάσεων, μεταγραφών και μετασχηματισμών. Η ελληνικότητα εδώ δεν εκφέρεται ως εθνική ρητορική – αλλά ως φωνή: με εύρος, βάθος και παλμική διάρκεια.

Ο Παύλος, οργανώνει τις κατασκευές του ως τελετουργίες του εφήμερου. Κομμάτια αφίσας, χαρτιού, θραύσματα τυπογραφίας, οργανώνονται ως κολάζ, όπου το εμπορικό αντικείμενο μετασχηματίζεται σε εικαστικό συμβολισμό. Ο καλλιτέχνης αποδομεί τη σημασία της ύλης, μετατρέποντας τα καταναλωτικά απορρίμματα σε οργανικές εγκαταστάσεις, γεφυρώνοντας τη γλυπτική με την αισθητική της pop κουλτούρας.

Ο Φασιανός, ενδεχομένως ο πιο «ελληνικός» εκφραστής αυτής της ομάδας, ενσωματώνει την αρχαϊκή λιτότητα με τα καθημερινά του θέματα, παραδίδοντας μια βιογραφία του εφήμερου. Διαμορφώνει μια νεοπαραστατικότητα, όπου η ελληνική αρχαιότητα υποβόσκει όχι ως εικονογραφικό δάνειο αλλά ως ρυθμική αρχή της σύνθεσης. Δεν απεικονίζει: θυμάται. Οι μορφές του δεν στέκονται: φέρουν φως, αναμνήσεις και προαιώνια κίνηση.

Ο Γαίτης, απογυμνωμένος από περιγραφική αναπαράσταση, διαμορφώνει μια γλώσσα με σύμβολα και ρυθμό. Η αφαίρεση δεν οδηγεί στην απουσία, αλλά στη συγκρότηση ενός επαναλαμβανόμενου σχήματος όπου ο ρυθμός γίνεται εικονοπλαστική γλώσσα – και η μάζα αποκτά μορφή.

Ο Κεσσανλής, πρωτοπόρος της μη-αναπαραστατικής γραφής, ανασύρει μια υποσυνείδητη αρχαιολογία του βλέμματος. Η εικονοποιία του δεν αφηγείται αλλά υπαινίσσεται: μια επιτελεστική παλινδρόμηση ανάμεσα στην απεικόνιση και την απουσία. Προτείνει μια εικόνα σε

αποσύνθεση, σαν μνήμη που αντιστέκεται στη λήθη, αναδομώντας το βλέμμα μέσα από το χρόνο, τη μνήμη, της χειρονομία.

Ο Μαλτέζος, υπαινικτικός και λεπταίσθητος, με χρωματική φειδώ και σχεδόν διαλογιστική προσέγγιση, δεν εικονογραφεί: προτείνει χώρους εσωτερικότητας. Οι επιφάνειές του παραπέμπουν σε τόπους που δεν χρειάζονται αφήγηση, επιζητούν οικειότητα. Χρώμα και μορφή σιωπούν, αφήνοντας τον θεατή να αναπνεύσει εντός τους. Για τον Μαλτέζο η λιτότητα δεν είναι ένδεια: είναι απόφαση.

Ο Πιερράκος, με έργο λεπταίσθητο και γεμάτο υλικότητα, σχολιάζει το αστικό και το ασυνείδητο με ήρεμη ρητορική ακριβείας. Οι συνθέσεις του ενέχουν τον ρυθμό του στοχασμού – είναι αποσπασματικές και ενδοσκοπικές, σαν σημειώσεις στο περιθώριο ενός άγραφου κειμένου.

Ο Πράσιнос, με το πνιγνό του εξπρεσιονιστικό σκοτάδι, δημιουργεί επιφάνειες όπου η ζωγραφική είναι εγγραφή συναισθηματικών εντάσεων. Εσωστρεφής και δραματικός, σμιλεύει την επιφάνεια σαν τόπο πάλης μεταξύ συνείδησης και σκότους. Η ζωγραφική του κινητοποιεί την αίσθηση. Δεν εξιστορεί: υπενθυμίζει, ως μέσο καταγραφής της αγωνίας.

Ο Σπυρόπουλος, με αυστηρότητα γεωμετρική, επεξεργάζεται το σχήμα ως αρχή φιλοσοφική. Το έργο του δεν είναι αφαίρεση αλλά αναγωγή: μια μεταφυσική γραμματική μορφών που υπαινίσσεται δομές πέραν της αισθητής πραγματικότητας. Οι γεωμετρίες του είναι πυκνές, σχεδόν ιερατικές. Το σχήμα δεν επιβάλλεται, αλλά αποκαλύπτεται. Η ζωγραφική γίνεται γλώσσα της σιωπής, δεν επιβάλλεται: αναδύεται.

Ο Τσίγκος εντάσσεται στον εκφραστικό εξπρεσιονισμό της μεταπολεμικής περιόδου, με έμφαση στη μορφική παραμόρφωση και τη συναισθηματική πυκνότητα. Οι εικόνες του δεν υπακούουν στην οπτική ορθότητα: μετατρέπουν το υλικό υπόλειμμα σε μεταφυσικό τοπίο. Το χρώμα του είναι χώμα και τραύμα – και η εικόνα του ένα παλίμψηστο μνήμης, όπου ο χρόνος δεν έχει κατεύθυνση – μόνο βάθος.

Τέλος, ο Τάκης, ο αρχιτέκτονας του αόρατου, ενορχηστρώνει τη γλυπτική ως πεδίο δυνάμεων, αποϋλοποιώντας τη μορφή προς χάριν μιας εσωτερικής ενέργειας. Οι μαγνητικές του κατασκευές αναρτούν την ύλη στην αιώρηση, υπονομεύοντας τη βαρύτητα, προτείνοντας ένα εννοιολογικό γλυπτικό ιδίωμα όπου η ενέργεια και το κενό αποτελούν δομικά συστατικά της φόρμας.

Η έκθεση *Once Upon a Canvas* είναι μια πρόταση επανένταξης της ελληνικής τέχνης στον παγκόσμιο μοντερνιστικό χάρτη, ως ισότιμη φωνή. Δεν κοιτάζει πίσω: κοιτάζει εντός. Με το βάρος του χρόνου και την εγγύηση της δοκιμασμένης τέχνης, συγκροτεί όχι μόνο αισθητική εμπειρία, αλλά αξία. Κάθε έργο εδώ είναι τεκμήριο πολιτισμικής υπεραξίας. Και ως τέτοιο, υπερβαίνει το εφήμερο.

Ελένη Γατσά, Ιστορικός Τέχνης

NOMADS OF LIGHT

IN THE BEGINNING, THERE WAS LIGHT—not as a physical phenomenon, but as an aesthetic axiom. From that, the Greek gaze was born: transparent, lucid, visionary. And then came Paris—not as an exotic destination, but as a place of cultural consciousness; as the metropolitan horizon of the modern.

The exhibition *Once Upon a Canvas* offers a proposal for historical reconstruction and aesthetic interpretation of the Greek presence within the Parisian art landscape of the 20th century. It does not unfold as a linear narrative, nor does it function as a museological re-examination of the diaspora; rather, it is a dense topography, a conceptual space of reflection on displacement, visual identity, and the threshold between tradition and modernity.

The selection of the ten artists is not dictated by chronological or stylistic criteria, but by the radical nature of their gaze: these are creators who embodied the mechanism through which the Greek element is diffused, assimilated, and ultimately transfigured within postwar European internationalism.

Migration, in their case, is not flight; it is expression. Paris does not function as refuge, but as laboratory. It is a field for the redefinition of artistic identity; a place of tensions, transcriptions, and transformations. Greekness here is not expressed as national rhetoric—but as voice: with breadth, depth, and pulsating duration.

Pavlos organizes his constructions as rituals of the ephemeral. Fragments of posters, paper, and typographic remnants are assembled as collage, where the commercial object is transformed into visual symbolism. The artist deconstructs the meaning of matter, turning consumer debris into organic installations, bridging sculpture with the aesthetics of pop culture.

Fassianos, perhaps the most “Greek” voice among the group, integrates archaic simplicity with everyday themes, delivering a biography of the ephemeral. He develops a neo-figuration where Greek antiquity underlies not as iconographic quotation, but as a rhythmic principle of composition. He does not depict; he remembers. His figures do not stand still; they carry light, memory, and primeval movement.

Gaitis, stripped of descriptive representation, develops a language of symbols and rhythm. His abstraction does not lead to absence, but to the formation of a recurring shape, where rhythm becomes a pictorial language—and the mass assumes form.

Kessanlis, a pioneer of non-representational writing, unearths a subconscious archaeology of vision. His image-making does not narrate but suggests: a performative oscillation between depiction and absence. He proposes an image in decomposition, like memory resisting oblivion, reconstructing vision through time, memory, and gesture.

Maltezos, allusive and finely tuned, with chromatic restraint and a nearly meditative approach, does not illustrate; he proposes spaces of interiority. His surfaces allude to places that require no narration, but seek intimacy. Color and form remain silent, allowing the viewer to breathe within them. For Maltezos, austerity is not deprivation; it is choice.

Pierrakos, with delicate, materially rich work, comments on the urban and the unconscious with calm rhetorical precision. His compositions carry the rhythm of reflection—they are fragmentary and introspective, like notes in the margins of an unwritten text.

Prassinis, with his dense expressionist darkness, creates surfaces where painting becomes an inscription of emotional tensions. Inward-looking and dramatic, he sculpts the surface as a battleground between consciousness and shadow. His painting activates sensation. It does not narrate; it reminds—functioning as a means of recording anguish.

Spyropoulos, with geometric austerity, processes form as a philosophical principle. His work is not abstraction but reduction: a metaphysical grammar of forms that suggests structures beyond perceptible reality. His geometries are dense, almost hieratic. Form is not imposed; it is revealed. Painting becomes a language of silence; it does not impose—it emerges.

Tsingos belongs to the expressive expressionism of the postwar period, emphasizing formal distortion and emotional density. His images do not adhere to visual correctness; they transform material residue into metaphysical landscape. His color is both soil and wound—and his image, a palimpsest of memory, where time has no direction—only depth.

Finally, Takis, the architect of the invisible, orchestrates sculpture as a field of forces, dematerializing form in favor of internal energy. His magnetic constructions suspend matter in levitation, undermining gravity and proposing a conceptual sculptural idiom where energy and void are structural elements of form.

Once Upon a Canvas is a proposal for the reintegration of Greek art into the global modernist map—as an equal voice. It does not look back; it looks inward. With the weight of time and the assurance of tested art, it constitutes not only an aesthetic experience, but value. Each work here is a testament to cultural capital. And as such, it transcends the ephemeral.

Eleni Gatsa – Art Historian

PAVLOS (DIONYSSOPOULOS) (1930–2019)

Ο ΠΑΥΛΟΣ, μέσα από τη γόνιμη του παραμονή στο Παρίσι, ανέτρεψε το καθεστώς της εικόνας και του υλικού. Χρησιμοποιώντας κομμένα χαρτιά, αφίσες, και τυπογραφικά απομεινάρια, συγκροτούσε εικαστικές συνθέσεις υψηλής χειροτεχνίας και ανατρεπτικής ευαισθησίας. Το έργο του φέρει μια μοναδική παιγνιώδη ποιητική - μια ανάγνωση του εφήμερου ως μορφικής σταθεράς. Στο Παρίσι, βρήκε το κατάλληλο έδαφος για να αναπτύξει το εικαστικό του ύφος, αποδεικνύοντας τη σοφία της απλότητας.

DURING HIS FERTILE years in Paris, Pavlos radically overturned the regime of image and material. Utilizing cut paper, posters, and typographic remnants, he created visual compositions of high craftsmanship and subversive sensitivity. His work embodies a unique playful poetics—a reading of the ephemeral as formal permanence. Paris offered him the ideal soil to cultivate an aesthetic of simplicity and transformation.

Gloves

Cut poster paper strips on wood,
plexiglass box

124 x 60 x 4 cm - **1967**

Fischbach Gallery, New York

Private collection, Bavaria

Exhibitions: Thessaloniki 1997 (Macedonian Museum of Contemporary Art), Pavlos, exhib. cat. p.94/95 with colour illus.

Dayton's Gallery 12 (1968). PAVLOS: Paper Constructions. Minneapolis: Hoffman Callan Co., p.3.

Untitled

Paper and mixed media assemblage,
plexiglass box

81,2 x 51,5 cm - **1975**

Acquired directly from the artist by the present owner
Sotheby's (2024)

Up right

Manteaux

Steel wool coats on a pastel background,
plexiglass box

104 x 77 cm - **(around 1973-1974)**

Drouot - Richelieu - Ader Nordmann
(2014)

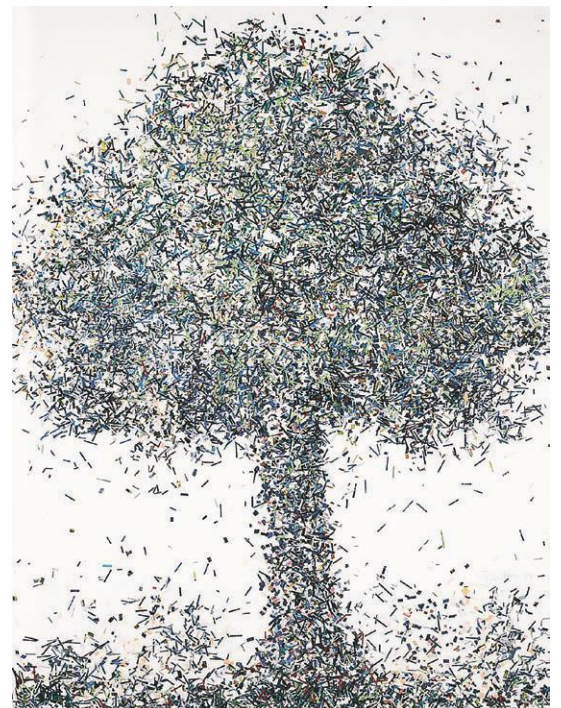
Right

Tree

Poster paper on panel, oil on canvas,
plexiglass box

76 x 56 cm - **1984**

Alexander Iolas - Sotheby's (2017)

ALEKOS FASSIANOS (1935–2022)

Ο ΦΑΣΙΑΝΟΣ, παρότι βαθιά ελληνικός, συγκρότησε το ύφος του στην παρισινή σφαίρα, σε έναν υβριδικό χώρο όπου ο μύθος συνάντησε τη νεωτερικότητα. Με λιτομερή σχεδίαση και επίπεδη, συμβολική χρωματική επιφάνεια, δεν αφηγείται: πλάθει ένα κόσμο μύθου μέσα στην αστική καθημερινότητα. Η παραμονή του στο Παρίσι προσέδωσε στην τέχνη του καθολικότητα - όχι μέσω της αποξένωσης από την καταγωγή του, αλλά μέσω της αισθητικής της συνέχειας, του τόπου και του χρόνου.

FASSIANOS, though deeply Greek in spirit, shaped his visual language within the Parisian sphere - a hybrid space where myth met modernity. With linear design and a flat, symbolic chromatic surface, he did not narrate but rather conjured a mythological world embedded in urban everyday life. His years in Paris imbued his work with universality - not through estrangement from his roots, but through an aesthetic of continuity, of place and time.

Ange Bicyclettiste

Oil and gold leaf on canvas
45 x 38 cm - 1968

Artcurial (2011-05-30)

Le Bonheur

Oil on wood
55,5 x 28,5 cm - 1966

Private collection, North Rhine-Westphalia
Auktionshaus Grunewald (2024)

Up right

Smoker

Oil on canvas
92 x 65 cm - 1968

Galerie Paul Facchetti (1969). Fassianos, Paris

Right

Night lovers

Lithography
65 x 51 cm

Left

Homme et oiseau

Lithography
75 x 54 cm - 1982

YANNIS GAITIS (1923–1984)

Ο ΓΑΪΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ στο Παρίσι μια μοναδική οπτική σύνθεση, όπου το επαναλαμβανόμενο ανδρείκελο - χωρίς πρόσωπο, φύλο, ψυχή - μετουσιώνεται σε σύμβολο κοινωνικού μηδενισμού. Στις αρχές της δεκαετίας του '60, εγκαταλείπει κάθε αναφορά στο προσωπικό ύφος και εισέρχεται στο πεδίο της «ανώνυμης γραφής». Οι φιγούρες του, ισοδύναμες μεταξύ τους, στοιχισμένες σε πλήθος συνιστούν μια μεταφορά της μαζικής αλλοτρίωσης. Το Παρίσι είναι το περιβάλλον που του επιτρέπει την πιο ακραία απογύμνωση του υποκειμένου.

GAITIS CREATED in Paris a unique visual syntax where the recurring mannequin - without face, gender, or soul - became a symbol of social nihilism. In the early 1960s, he abandoned all personal stylistic references and entered the field of “anonymous writing.” His figures, aligned and interchangeable, serve as a metaphor for mass alienation. Paris provided the ideal setting for the extreme stripping of subjectivity.

Sans titre [visage]

Oil on canvas
55 x 46 cm - **1957**

Crait + Muller, Paris (2024)

Composition abstraite

Oil and mixed media on canvas
116 x 89 cm - **1963**

FauveParis (2015)

Egée

Oil on canvas
100 x 73 cm - **1957**

Galerie Diderot, Paris / Crait + Muller, Paris

Composition

Mixed media on canvas
54 x 72,5 cm - **1960**

Daguerre, Paris (2024)

Sans titre

Oil on canvas
61 x 46.5 cm - **1957**

Crait + Muller, Paris (2024)

NIKOS KESSANLIS (1930–2004)

Ο ΝΙΚΟΣ ΚΕΣΣΑΝΛΗΣ εντάσσεται οργανικά στο σώμα της μεταπολεμικής ευρωπαϊκής πρωτοπορίας, ως ριζοσπαστικός αναθεωρητής της εικόνας. Στο Παρίσι, από τις αρχές της δεκαετίας του '60, ήρθε σε γόνιμη σύγκρουση με τις επιταγές του μοντερνισμού, ενορχηστρώνοντας ένα προσωπικό εικονοκλαστικό λεξιλόγιο. Με τη χρήση φωτογραφίας, αυτόματης αναπαραγωγής και επιφανειακών παρεμβάσεων, επινόησε τα «Mécanographies» – εικόνες-μηχανές, όπου η εικονιστική βεβαιότητα μετατοπίζεται σε χώρο αμφισημίας.

Image

Mixed media on canvas
100 x 100 cm - **1961**

Artcurial Beurret Bailly Widmer (2024)

NIKOS KESSANLIS belongs organically to the body of postwar European avant-garde, as a radical re-interpreter of the image. In Paris, from the early 1960s, he entered into fruitful conflict with the mandates of modernism, orchestrating a personal iconoclastic vocabulary. Through photography, mechanical reproduction, and surface interventions, he conceived the “Mécanographies”- image-machines where visual certainty dissolves into ambiguity.

Ucello Verde

Oil on canvas
81 x 100 cm - **1957**

Artcurial Beurret Bailly Widmer (2024)

Image

Oil and paper on canvas
80 x 99,5 cm - **1962**

Artcurial Beurret Bailly Widmer (2024)

Terra e Cielo

Mixed media on canvas
70 x 99,5 cm - **1959**

Artcurial Beurret Bailly Widmer (2024)

YANNIS MALTEZOS (1925–1987)

Ο ΜΑΛΤΕΖΟΣ υπήρξε ένας από τους πιο διακριτικούς αλλά ουσιώδεις εκπροσώπους της ελληνικής εικαστικής διασποράς. Στο Παρίσι, όπου εγκαταστάθηκε τη δεκαετία του 1950, ανέπτυξε ένα βαθύτατα υπαρξιακό εικαστικό ιδίωμα, βασισμένο στην αφαίρεση και την εσωτερικότητα. Η ζωγραφική του χαρακτηρίζεται από ελεγχόμενες, σχεδόν μονόχρωμες επιφάνειες, λεπτές τονικότητες και σιωπηλή δραματουργία. Η απουσία περιγραφικών στοιχείων δεν αναιρεί τη συγκινησιακή ένταση των έργων του· αντίθετα, την ενισχύει μέσω μιας απογυμνωμένης γραφής.

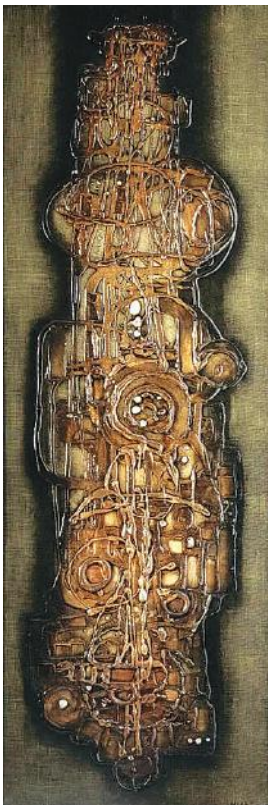
MALTEZOS was among the most discreet yet essential figures of the Greek artistic diaspora. In Paris, where he settled in the 1950s, he developed a profoundly existential visual idiom rooted in abstraction and introspection. His painting is marked by restrained, nearly monochromatic surfaces, subtle tonalities, and silent dramaturgy. The absence of descriptive content does not weaken emotional depth—it intensifies it through a purified visual language.

Fusée Fantastique
Mixed media on canvas
150 x 50 cm - **1962**
Clars Auction Gallery,
Oakland CA (2023)

Composition
Mixed media on canvas
73 x 60 cm - **1963**
Clars Auction Gallery,
Oakland CA (2023)

Espace
Mixed media on canvas
80 x 60 cm - **1963**
Clars Auction Gallery,
Oakland CA (2023)

Figure en Space
Mixed media on canvas
92 x 118 cm - **1964**
Clars Auction Gallery,
Oakland CA (2022)

ALKIS PIERRAKOS (1920–2017)

Ο ΑΛΚΗΣ ΠΙΕΡΡΑΚΟΣ, από τα τέλη της δεκαετίας του '40, ενσωματώθηκε στους καλλιτεχνικούς κύκλους της γαλλικής πρωτεύουσας. Η ζωγραφική του ήταν καλειδοσκόπιο στοχασμών για τη σχέση χώρου, ύλης και νοήματος. Οι επιφάνειές του φέρουν ίχνη από αναπνοές, σιωπές, και εσωτερικά βλέμματα. Το Παρίσι αποτέλεσε γι' αυτόν όχι απλώς έναν τόπο, αλλά μια πνευματική συνθήκη που του επέτρεψε να ερευνήσει τα όρια του ορατού και της αντίληψης.

Humans

Oil on canvas
90 x 116 cm - **1981**

Collection Constantin Georgoulis (1924-2006), director of the Hellenic Foundation of the Cité Universitaire de Paris between 1963 and 2004.
FauveParis (2024)

FROM THE LATE 1940s, Alkis Pierrakos became integrated in the artistic circles of Paris. His painting operated as a kaleidoscope of reflections on the relationship between space, matter, and meaning. His surfaces carry the traces of breath, silence, and interior vision. For Pierrakos, Paris was not merely a place, but a spiritual condition that enabled him to probe the limits of visibility and perception.

Paysage

Oil on canvas
75 x 107,5 cm - **1986**

Untitled

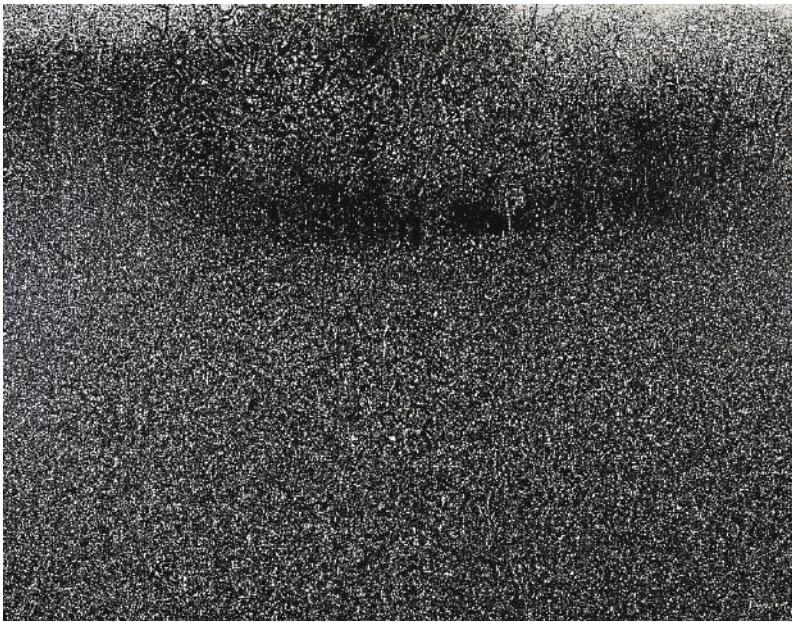
Indian ink on paper
75 x 107,5 cm - **1967**

Collection Constantin Georgoulis (1924-2006), director of the Hellenic Foundation of the Cité Universitaire de Paris between 1963 and 2004.
FauveParis (2024)

MARIO PRASSINOS (1916–1985)

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ, εγκατεστημένος στο Παρίσι από μικρός, διέσχισε όλο το εύρος της γαλλικής πρωτοπορίας: από τον σουρεαλισμό μέχρι την αφαίρεση και τον λυρισμό. Στο έργο του, η επιφάνεια είναι πάντα πεδίο εσωτερικής μάχης - μια ανοιχτή τοπογραφία όπου η γραφή συναντά τον ρυθμό της φύσης και του ονείρου. Η ελληνικότητά του δεν είναι επιφανειακή· είναι υπαρξιακή, χαμηλόφωνη, αποστασιοποιημένη. Στο Παρίσι βρήκε τον καθρέφτη μέσα από τον οποίο επέστρεψε στο ελληνικό φως.

MARIO PRASSINOS, Greek in origin and Parisian by education and ethos, navigated the full breadth of the French avant-garde—from surrealism to lyrical abstraction. In his work, the surface becomes a site of interior struggle—an open topography where writing meets the rhythm of nature and dream. His Hellenism is not cosmetic but existential, subdued, and distanced. In Paris, he discovered a mirror through which he could reconnect with an internalized Greek light.

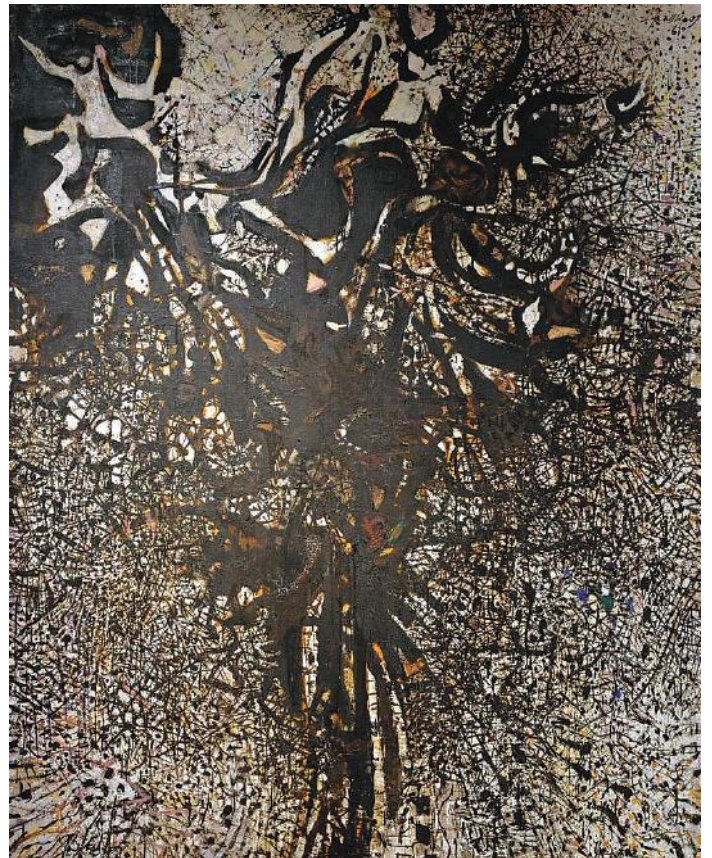

Les Premiers Arbres

Oil on canvas

114 x 146 cm - **1978**

Leclerc Maison de Ventes, Marseille (2018)

Bouquet

Oil on canvas

163 x 130 cm - **1961**

Collection of Dr. Sanson

Jack Philippe Ruellan, Paris (2017)

Paysage Turc No 13

Oil and acrylic on panel

50 x 122 cm - **1971**

Piasa, Paris (2024)

Bibliography: F. Nourissier,
Mario Prassinos, Ed. Actes
Sud, Arles, 2005, pp. 202

YIANNIS SPYROPOULOS (1912–1990)

Ο ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, καλλιτέχνης της αναγωγής και του στοχασμού, επεξεργάστηκε στο Παρίσι μια γλώσσα αφαιρετική, όπου η ύλη δεν υπακούει σε φόρμα, αλλά γεννάει συνείδηση. Επηρεασμένος από το μεταπολεμικό κλίμα της ευρωπαϊκής αφαίρεσης, δημιούργησε συνθέσεις δομημένες πάνω στην εσωτερική ένταση της επιφάνειας. Η χρωματική του γκάμα ήταν συχνά γήινη, πνιγνή, μέσα από στρώσεις και εγχαράξεις. Οι πίνακές του αποφεύγουν την περιγραφική αναφορά - αντιθέτως, λειτουργούν ως αντικείμενα στοχαστικής ενατένισης.

Astros No 2

Mixed media on canvas
54 x 65 cm - **1963**

Vergos Auctions (2010)

Bibliography: World House Galleries (1963). Jannis Spyropoulos. New York.

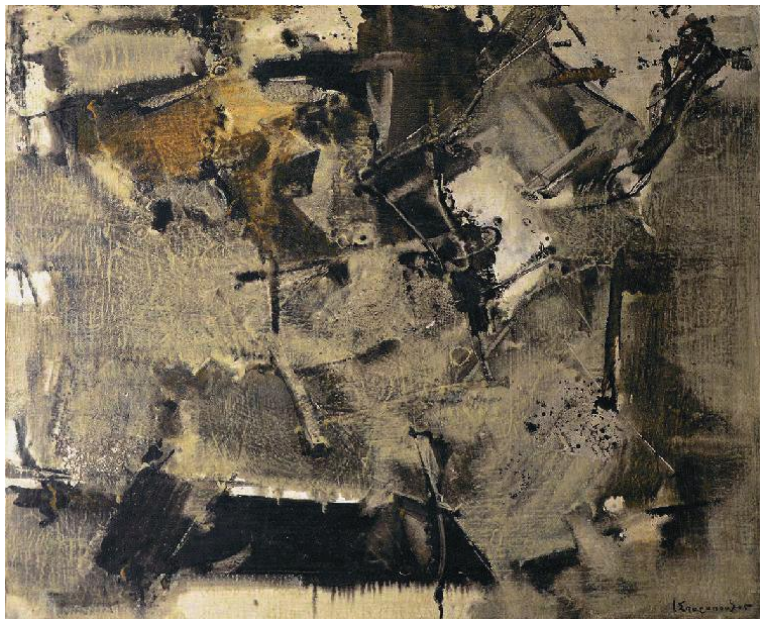
SPYROPOULOS, a painter of philosophical ascent and contemplative rigor, developed in Paris a language of abstraction where matter does not conform to form but generates consciousness. Influenced by the postwar European abstraction, he built compositions upon the inner tension of surface. His earthy, often dark palette, layered and inscribed, eschews narrative reference in favor of meditative engagement. Painting, for Spyropoulos, became a vehicle of ontological reflection.

Kraaos F

Oil with paper and cloth collage on paper laid to canvas
53,97 x 64,77 cm - **1964**

Thomas M. Messer Collection - Doyle (2013)

Manraki

Oil and ink on canvas
65 x 54 cm - **1961**

De Baecque & Associés, Lyon, France (2013)

Bibliography: Chrysantou, Ch. (1962) Yiannis Spyropoulos: Contribution to the Understanding of the Forms of Contemporary Art. Athens, p. 192

THANOS TSINGOS (1914–1965)

Ο ΤΣΙΓΚΟΣ διαμόρφωσε στο Παρίσι ένα ιδιότυπο σύστημα γραφής, μεταξύ εξπρεσιονισμού και λυρικής αφάιρεσης. Τα έργα του συχνά δομούνται γύρω από μοτίβα φύσης - λουλούδια, δέντρα, νερά - που δεν απεικονίζονται, αλλά βιώνονται. Το χρώμα, πηχτό και δραστικό, φέρει την ταραχή μιας ψυχής σε αναβρασμό. Η ζωγραφική του Τσίγκου είναι αποτύπωμα μιας βαθιάς, σχεδόν υπαρξιακής μοναξιάς. Το Παρίσι λειτούργησε για τον Τσίγκο ως καταφύγιο και εργαστήριο ελευθερίας.

Composition

Oil on canvas
87 x 130 cm - **1952**

It will be included in the catalogue raisonné, by Marc Ottavi FauveParis (2015)

Flowers

Oil on canvas
60 x 73cm - **1960**

Ader, Paris (2024)

TSINGOS developed in Paris a distinct gestural system, between expressionism and lyrical abstraction. His compositions, often centered on natural motifs—flowers, trees, waters—are not depicted but lived. His thick, charged colors express a psyche in turmoil. Tsingos' painting is the imprint of a deep, almost existential solitude. For him, Paris was both a refuge and a workshop of freedom.

Fond Marin

Oil on canvas
92 x 73 cm - **1955-56**

It will be included in the catalogue raisonné, by Marc Ottavi Mercier & Cie (2011)

No 10 Maisons au Port

Oil on canvas
73 x 92 cm - **1959**

Artcurial Beurret Bailly Widmer (2024)

TAKIS (PANAYIOTIS VASSILAKIS) (1925–2019)

Ο **TAKIS** κατήργησε τα όρια μεταξύ τέχνης, τεχνολογίας και κοσμικής ενέργειας, επινοώντας μια εικαστική γλώσσα που δεν είχε προηγούμενο. Στο Παρίσι, ιδιαίτερα στα τέλη της δεκαετίας του '50 και του '60, συγκρότησε τον κορμό του κινητικού έργου του, βασισμένου στις αόρατες δυνάμεις του σύμπαντος. Οι μαγνητικές δομές, το φως, ο ήχος, η ταλάντωση, γίνονται τα υλικά της νέας γλυπτικής που προτείνει.

TAKIS dismantled the boundaries between art, technology, and cosmic energy, inventing a visual language with no precedent. In Paris, especially during the late 1950s and 60s, he shaped the core of his kinetic oeuvre, grounded in the invisible forces of the universe. Magnetic structures, light, sound, and oscillation became the materials of the new sculptural paradigm he proposed.

Signal
Reflective sculpture, prototype
202 cm - **1990**
Artcurial, Paris (2011)

Telesculpture Musicale
Wood, motor, nylon, magnets, painted metal
123,8 x 40,1 x 12,5 cm - **1966**
Horace Richter Gallery, Tel Aviv
Sotheby's (2017)

Signal
Reflective sculpture, prototype
185 cm - **1990**
Artcurial, Paris (2011)

Ο κατάλογος τυπώθηκε με αφορμή την έκθεση **“Once Upon a Canvas”**
στην **αίθουσα «Βάτη»** στη Ερμούπολη Σύρου τον Απρίλιο του 2025 σε 200 τεμάχια

Διάρκεια έκθεσης

26 Απριλίου - 14 Ιουνίου 2025

Ωράριο

Δευτέρα - Κυριακή, 12:00 – 15:00 & 19:00 – 22:00

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΘΕΣΗΣ

ΕΛΕΝΗ ΓΑΤΣΑ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

IMAGINE VISUAL ARTS / ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΞΥΝΑΣ

www.imaginevisualarts.com

The publication was printed on the occasion of exhibition **“Once Upon a Canvas”**
which was held at **“Y. & E. Vatis Art Hall”** Syros, Hermoupolis in April 2025,
with a print run of 200 copies

Duration

26 April - 14 June 2025

Opening Hours

Monday to Sunday, 12:00 – 15:00 & 19:00 – 22:00

CURATOR

ELENI GATSA

ART DIRECTION - DESIGN

IMAGINE VISUAL ARTS / DIMOSTHENIS XINAS

www.imaginevisualarts.com

ORGANIZERS

